

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **J. S.**, bytem J. 120, Š., zast. JUDr. Jaroslavem Němečkem, advokátem se sídlem v Šumperku, Blahoslavova 4, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem v Praze, Budějovická 4, o **přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2014, č. j. 17374/2014-900000-304.4, ve věci přestupku,**

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Celního úřadu Šumperk ze dne 24. 11. 2011, č. j. 6216 – 16/2011 – 096200 – 021 P 39/11 tak, že se rozhodnutí

správního orgánu I. stupně ve výroku mění tak, že slova „pan J. S., nar. X, bytem X, J. 120 (dále jen „obviněný z přestupku“) je vinen tím, že v obci Svitavy, v areálu Celního úřadu Svitavy dne 7. 6. 2011 v 8:47 hodin při kontrolním vážení jízdní soupravy složené z motorového vozidla – nákladní automobil značky DAF, registrační značky X (imatrikulace CZ) a přípojného vozidla – přívěs za nákladní automobil značky PANA V, registrační značky X (imatrikulace CZ), bylo zjištěno překročení největší povolené hmotnosti stanovené zvláštním právním předpisem [zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“), resp. vyhláška č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 341/2002 Sb.“)]. Konkrétně největší povolené hmotnosti u přívěsu minimálně o 255 kg (tj. o 1,4 %). U ostatních kontrolovaných hmotnostních limitů se neprokázalo jejich překročení.“ **nahrazují slovy** „pan J. S., nar. X, bytem X, J. 120 (dále jen „obviněný z přestupku“) je vinen tím, že v obci Svitavy, v areálu Celního úřadu Svitavy dne 7. 6. 2011 v 8:47 hodin při kontrolním vážení jízdní soupravy složené z motorového vozidla – nákladní automobil značky DAF, registrační značky X (imatrikulace CZ) a přípojného vozidla – přívěs za nákladní automobil značky PANA V, registrační značky X (imatrikulace CZ), bylo zjištěno překročení největší povolené hmotnosti stanovené zvláštním právním předpisem [zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“), resp. vyhláška č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 341/2002 Sb.“)]. Konkrétně došlo k překročení největší povolené hmotnosti motorového vozidla o 169 kg, tj. o 0,7 %, největší povolené hmotnosti přívěsu o 836 kg, tj. o 4,6 %, a největší povolené hmotnosti jízdní soupravy o 1.005 kg, tj. o 2,3 %“. Ostatní části napadeného rozhodnutí zůstaly beze změny.

[2] V žalobě žalobce žalovanému vytkl zásadní omyl, který provázal celé jeho rozhodování a vyústil v nesprávné a nezákonné rozhodnutí, a to v otázce důkazního břemene. Řízení o přestupku je správním orgánem zahajováno a vedeno z úřední povinnosti, je ovládáno mj. zásadou vyšetřovací, zjištění materiální pravdy a rovnosti zbraní. Z vyšetřovací zásady pak vyplývá povinnost zjistit a prokázat skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Důkazní povinnost tak leží zcela na správním orgánu a obviněný není povinen k jakékoliv součinnosti ke zjišťování skutkového stavu. V okamžiku, kdy však obviněný vznáší námitky a navrhuje důkazy k prokázání svých tvrzení, je správní orgán jak v rámci zásady vyšetřovací, tak v rámci práva obviněného na obhajobu, povinen se se vznesenými námitkami vypořádat. V takovém případě ustoupí i zásada procesní ekonomie panující zásadě práva na spravedlivý proces a rovnosti zbraní. Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2006, čj. 4 As 2/2005 – 62, č. 847/2006 Sb. NSS. Žalobce po celou dobu řízení namítal nedostatky v postupu vážení, a to nerovný a metodickému předpisu neodpovídající prostor vážní zóny a vady výpočtu zjištěných hmotností. K tomu opakovaně navrhoval provést místní šetření za účelem přeměření vážní zóny a výsledků osob zúčastněných vážení k tomu, jak bylo v daný den určené místo pro uložení vah, zda a jakým způsobem byla vážící zóna před uložení vah

přeměřena. Tyto návrhy byly správním orgánem odmítnuty s tím, že vychází z povinnosti kontrolních orgánů před zahájením kontrolního vážení vážící zónu přeměřit a zkontrolovat, zda vyhovuje metodickému pokynu a zda je tedy způsobilá k provádění kontrolního vážení. Nikde však v napadeném rozhodnutí neuvádí, že bylo z jakéhokoliv důkazu zjištěno, že se tak skutečně stalo a že vážící zóna byla skutečně před zahájením vážení zkontrolována a přeměřená, popř. kým. Správní orgán uvedl, že k posouzení skutečnosti ohledně rozměrů a parametrů vážící zóny jsou postačující listinné důkazy a fotodokumentace obsažené ve spise. Přitom sám přiznal, že v popisovém listě (tedy v listinách, na něž se v předchozí větě odvolává) není sklon místa zaměřen (což ale považuje za nerozhodné), a opět zdůrazňuje hlavní roli osob, které provádí vážení a jejich povinnost před vážením místo přeměřit. Nutno opakovaně zdůraznit, že nikde v rozhodnutí neuvádí, že by tyto osoby (popř. jiné) k této otázce byly vyslechnuty a bylo zjištěno, že se tak skutečně stalo a kým. Pokud jde o nedostatky výpočtu naměřených hodnot, žalobce vznesl námitky proti listinnému důkazu – vážnímu lístku 3734, z něž v žádném případě nevyplývá, že byl zachován postup stanovený metrologickým předpisem MP 009 – 04, a je v tomto směru jako důkaz nepoužitelný, není-li zřejmé, jak byly naměřené hodnoty získány a zda byly zohledněny veškeré proměnné dané tímto předpisem, především, zda byl proveden odečet poloviny intervalu rozšířené nejistoty. Jako důkaz, že byl výpočet proveden podle vzorce uvedeného v čl. 6.3.1.2 předpisu MP 009 – 04 žalovanému stačilo vyjádření CSPSD, že „veškeré výsledky a vyhodnocení tohoto kontrolního vážení jsou realizovány na základě metrologického předpisu MP 009 – 04 a zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, a vyhlášky č. 104/1997 Sb.“, přičemž žalovaný i přes námitky žalobce své zjišťování nezaměřil na otázku, zda skutečně byla odečtena polovina intervalu rozšířené nejistoty. K uvedené námitce ani správní orgán jednoznačně neuzavřel, že polovina intervalu rozšířené nejistoty odečtena byla, ale uzavřel, že žalobce „neunesl důkazní břemeno ohledně svých tvrzení“ (strana 6, řádek 15). Je tak evidentní, že žalovaný rezignoval na prokazování pro věc rozhodných skutečností a očekával, že tak bude za něj činit žalobce. Žalobce měl za to, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné a nepřezkoumatelné. V průběhu celého správního řízení žalobce namítal, že vážení nebylo provedeno řádně na vážící zóně odpovídající požadavkům stanovených metrologickým předpisem MP 009 – 04, a odkázal na čl. 2.3.1 o vážící zóně a čl. 6.2.2 o požadavcích na kvalitu vozovky tvořící vážící zónu. Skutečnost, zda vážící zóna splňuje výše uvedené požadavky, správní orgán prokazoval listinným důkazem – popisovým listem stanoviště při silnici I/34 Svitavy. Tento popisový list ale vymezuje vážící zónu jen v délce 20 m (a šířce 3 m) a pouze pro tento úsek 20 m dokládá kvalitu vážící zóny, co se týče sklonů (podélný sklon maximálně 1,6 %, příčný sklon maximálně 0,8 %). Uvedeným listinným důkazem tedy není prokázáno, zda vážící zóna stanoviště při silnici I/34 Svitavy po celé své délce 44 m splňuje požadavky na její kvalitu v souladu s MP 009 – 04. Návrh žalobce, aby bylo provedeno místní šetření na místě vážení, správní orgán zamítl proto, že z popisového listu a ve spise založené fotodokumentace lze dostatečně zjistit mj. i délku, šířku a sklon stanoviště pro umístění vážícího zařízení. K důkazní hodnotě popisového listu, pokud jde o fotodokumentaci, žalobce uvedl, že ta nezachycuje v podstatě nic jiného než vážené vozidlo – nejsou z ní zřejmé jakékoliv délkové, šířkové či výškové poměry v místě vážení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že vážící zónou pro nízko-

rychlostní kontrolní vážení může být jakékoliv *ad hoc* vybrané místo, které splňuje podmínky stanovené MP a že pracovníci provádějící kontrolní vážení jsou před zahájením nízko-rychlostního kontrolního vážení povinni toto místo prověřit, aby se ujistili, že vážící zóna splňuje stanovené předpisy. V řízení nebylo prokázáno, že vážící zóna v celé své délce 44 m splňuje podmínky stanovené MP a už vůbec se správní orgán nezabýval tím, zda odpovědní pracovníci skutečně provedli prověření místa před započítáním vážení ve výše uvedeném smyslu. Tedy ani tato skutečnost nebyla prokázána. Přesto žalovaný uzavřel, že je nepochybně zjevné, že místní šetření by bylo v daném případě nadbytečné a neúčelné. Stejně tak by to bylo v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména se zásadou procesní ekonomie a rychlosti řízení, to se týká i provedení důkazu výsledkem svědků. Žalovaný tak nad práva obviněného na spravedlivý proces, na to, aby správní orgán zjistil v průběhu dokazování stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a při svém rozhodnutí vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, postavil ekonomii a rychlost řízení. Porušení práv žalobce na řádný proces žalovaný nešíkovně potvrdil i v další své argumentaci na straně 4 v odst. 4, kde opakovaně tvrdí, že žalobce byl oprávněn během kontrolního vážení požadovat, aby mu bylo prokázáno, že vážící zóna splňuje všechny stanovené podmínky, a to neučinil, přestože mohl; žalobce měl možnost dostatečně hájit svá práva, mohl si zákonnost postupu pracovníků provádějících kontrolní vážení hned na místě ověřit a tím také prokázat, že žádné předpisy neporušil; bez jakéhokoliv závažného důvodu tak neučinil; ke krácení práv žalobce tak nemohlo v žádném případě dojít. Z této argumentace je zřejmé, že žalovaný přiznal žalobci právo v rámci dokazování v přestupkovém řízení požadovat prokázání parametrů vážící zóny. Toto právo dle žalovaného však žalobci náleželo pouze při předmětném vážení, ne však v již samotném správním řízení, kde ho žalobce opakovaně navrhoval. Takový postup však nemá oporu v žádném ustanovení správního řádu ani přestupkového zákona a je v rozporu s právem na spravedlivý proces. Dále byla porušena ustanovení správního řádu o provádění důkazu listinou. Ač žalovaný tvrdí, že vycházel z listinných důkazů založených ve spise, v žádném protokolu z jednání není uvedeno, že důkaz těmito listinami byl před účastníky proveden (§ 53 odst. 6 správního řádu). Navržený důkaz místním šetřením správní orgán neprovedl a neprovedl ani výslech osob měření provádějících k tomu, jak bylo v daný den určené místo pro uložení vah, zda a jakým způsobem byla vážící zóna před uložением vah přeměřena, to vše vzhledem k tomu, že vážící zóna není na vozovce, kde vážení probíhalo, vymezena v celém svém rozsahu 44 m. Uvedené skutečnosti nevyplývají ani z popisového listu, ani ze sdělení CSPSD. Žalovaný tak vyšel pouze z teoretických pravidel a domněnek, jejichž splnění nemá ve vztahu k prověřovanému skutku prokázány a ani se o to nesnažil. Další námitka, se kterou se žalovaný vypořádal v rozporu se základními principy dokazování a s právy na obhajobu, směřovala k vyhodnocování výsledků vážení podle bodu 6.3.1.2. předpisu MP 009 – 04. Dle bodu 6.3.1.2. tohoto předpisu je nutno od naměřené (váhy) odečíst polovinu intervalu rozšířené nejistoty tak, jak je definována tímto předpisem. Ačkoliv správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uzavřel, že nebylo prokázáno, že byl při vyhodnocování výsledků vážení uskutečněn krok dle bodu 6.3.1.2., žalovaný bez dalšího dokazování nebo jiného doplnění spisového materiálu tento závěr zcela otočil a vycházel z toho, že bylo prokázáno, že tento krok byl naplněn. Zda došlo

k odečtu dle tohoto ustanovení, je zásadní otázkou pro stanovení viny žalobce. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně tento orgán vycházel z toho, že odečet nebyl proveden a je nutno k němu přihlížet, neprokázalo se překročení největší povolené hmotnosti motorového vozidla a jízdní soupravy. Bylo prokázáno pouze překročení hmotnosti přípojného vozidla, a to minimálně o 255 kg. Oproti tomu žalovaný, který bez změny skutkových zjištění a doplnění dokazování vychází z toho, že odečet byl proveden a není tedy nutno k němu přihlížet, došel k závěru, že byla překročena největší povolená hmotnost motorového vozidla o 169 kg, tj. o 0,7 %, největší povolená hmotnost přívěsu o 836 kg, tj. o 4,6 % a největší povolená hmotnost jízdní soupravy o 1.005 kg, tj. o 2,3 %. Při vyhodnocování výsledků vážení se dle vážního lístku porovnávala naměřená hodnota – hmotnost náprav s číselným údajem stanoveným právním předpisem. Rozdíl byl posouzen jako překročení zákonného předpisu. Podle žalobce nebylo prokázáno, že při vyhodnocení výsledků vážení byl uskutečněn krok dle bodu 6.3.1.2. předpisu MP 009 – 04, tj. od naměřené hodnoty byla odečtena polovina intervalu rozšířené nejistoty tak, jak je definována tímto předpisem. Teprve odečtem ponížená naměřená hodnota má být porovnávaná s číselným údajem stanoveným právním předpisem. K námitce žalobce se správní orgán spokojil pouze se sdělením Centra služeb pro silniční dopravu, které provedlo předmětné vážení, že k váhám je dodáván software EC 200, který výsledky vážení vyhodnocuje. K tomu však správní orgán neučinil žádný důkaz, popř. nedožadoval se bližšího vysvětlení, a to ani vzhledem k tomu, že ve vážním lístku jsou uvedeny „hmotnosti“ vozidla a ne částky zjištěné po odečtu poloviny intervalu rozšířené nejistoty od naměřené hmotnosti vozidla. Uvedeným software EC 200 pak dle obsahu vážního lístku dochází k porovnávání parametrů stanovených právním předpisem s naměřenými hmotnostmi náprav vozidla a ne s částkami zjištěnými po odečtu poloviny intervalu rozšířené nejistoty od naměřených hmotností náprav vozidla. V tomto smyslu je dalším porušením práva žalobce na spravedlivý proces, když správní orgán požaduje, aby žalobce prokazoval svá tvrzení, své námitky k procesu vážení a pokud je neprokáže, není k těmto námitkám přihlíženo.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že povinnost správního orgánu podle § 3 správního řádu je významně korigována zásadou procesní ekonomie. Správní orgán je povinen volit důkazní prostředky tak, aby sice byl objasněn skutečný stav věci, avšak aby se tak stalo rychle a hospodárně. Stávající právní literatura k tomu výslovně uvádí, že správní orgán proto nesmí provádět nadbytečné důkazy, které nejsou bezpodmínečně nutné, jen proto, aby bylo vyhověno návrhům účastníků řízení, popř. aby beze zbytku vyčerpal veškeré možnosti dokazování. Pro posouzení žalobcem namítaných skutečností byly dostačující listinné důkazy a fotodokumentace obsažené ve spise a bylo nadbytečné je duplicitně ověřovat ještě dalším důkazem. Součástí spisového materiálu je Vysvětlení k procesu dokazování přestupku, zaslané Centrem služeb pro silniční dopravu (dále jen „CSPSD“). Ing. T. G., tj. pracovník provádějící kontrolní vážení spolu s panem J. D., zde přesně uvedl, jak probíhalo kontrolní vážení na předmětném stanovišti i jak probíhají tato kontrolní vážení obecně. Pokud jde o žalobcem zmiňovanou vážní zónou, tato je podrobně popsána (včetně sklonů a rozměrů) a fotograficky zdokumentována v popisovém listu stanoviště přes silnici č. I/35 Vysoké Mýto ze dne 15. 5. 2006. Od té doby uvedená vážní zóna nebyla nikterak změněna. Stále tedy lze vážní zónu přesně zaměřit,

například vzhledem k poloze budovy bývalého Celního úřadu Vysoké Mýto. Vážní zóna nemusí být místo zdokumentované podrobnými protokoly, znaleckým posudkem apod. a jde o jakékoliv místo, které splňuje podmínky stanovené metrologickým předpisem MP 009 – 04 „Přenosné měřicí zařízení pro zjišťování zatížení na kolo, zatížení na nápravu a celkové hmotnosti silničních vozidel pro účely kontroly provozu na pozemních komunikacích“, vydané Českým metrologickým institutem (dále jen „MP“). Tato skutečnost se ověřuje před zahájením kontrolního vážení. Jestliže měl žalobce o sklonu vážní zóny pochybnosti, nic mu nebránilo hned na místě požadovat přeměření. To však žalobce neučinil. Místo toho se omezil na dodatečné tvrzení o údajném nedodržení předepsaného sklonu vážení. Pokud jde o otázku dodržení podmínek vážení, ze správních předpisů nevyplývá povinnost jakkoliv barevně vyznačovat vážní zónu. Kontrolní orgány mají před zahájením kontrolního vážení povinnost vážní zónu přeměřit a zkontrolovat, zda vyhovuje MP a zda je tedy způsobilá k provádění kontrolního vážení. V žádném případě se proto nemůže jednat z jejich strany o libovůli. Není jejich povinností o tom vést dokumentaci, protože žádné právní předpisy takovou povinnost nestanoví. Právo kontrolovaných osob požadovat ihned na místě prokázání splnění podmínek stanovených MP však tímto není dotčeno. V daném případě je skutečnost taková, že přesné vymezení té části vážní zóny, kam se klade vážní zařízení, bylo zakresleno do popisového listu, které zpracovalo CSPSD dne 14. 4. 2011. Jedná se tedy o zcela aktuální popis, vytvořený jen asi dva měsíce před spácháním přestupku žalobcem. Jak vyplývá z fotografií obsažených v popisovém listu stejně jako z fotografií pořízených během předmětného kontrolního vážení, příslušná část vážní zóny je vyznačena v prostoru barevně a nezpochybnitelně. Přesné místo uložení měřicího zařízení je v prostoru barevně vyznačeno. I kdyby však nebylo, tak toto místo lze kdykoliv jednoduše určit zaměřením příslušné části vážní zóny vzhledem k postavení budovy Celního úřadu Svitavy. Tímto způsobem lze příslušnou část vážní zóny stanovit vždy zcela jednoznačně, přesně, a to i na desetiny metru. V daném případě lze fotografiemi obsaženými v popisovém listě a pořízenými v průběhu předmětného kontrolního vážení jednoznačně prokázat, že vážní zóna byla zcela jednoznačným způsobem označena. Fotografiemi obsaženými ve spisu lze taktéž prokazatelně doložit, že měřicí zařízení bylo uloženo v přesně dokumentačně popsané části vážní zóny. Ke zkreslení naměřených údajů proto v žádném případě nemohlo dojít. Jiný názor žalobce je tedy nesprávný. Vážní zónou pro nízko-rychlostní kontrolní vážení může být jakékoliv místo, které splňuje podmínky stanovené MP. Z toho vyplývá, že vážní místo nepodléhá žádné certifikaci ani není výslovně určeno právním předpisem či správním aktem. Tomu odpovídá i skutečnost, že vážení probíhá na přenosném měřicím zařízení. Pracovníci provádějící kontrolní vážení jsou povinni před zahájením nízko-rychlostního kontrolního vážení toto místo přeměřit, aby se ujistili, že vážní zóna splňuje stanovené předpisy. Proto není rozhodné, zda je v popisovém listu zaměřen sklon místa, na kterém je uloženo vážní zařízení nebo celá vážní zóna. Je také potřeba zdůraznit, že na základě údajů uvedených v podpisovém listu i pořízené fotodokumentaci nelze mít pochybnosti o způsobilosti místa, na kterém se nacházela měřicí zařízení. Právě v tomto místě dochází k faktickému měření. Při zastavení jízdní soupravy jednotlivou nápravou na vážním zařízení a odlehčení brzdového pedálu nedochází k pohybu tohoto vozidla. Proto zatížení na kolo ani na nápravu nemohlo být v daném případě terénem ovlivněno. K námitce žalobce

o důvěryhodnosti osob, které provádí vážení, žalovaný poukázal na rozsudek NSS čj. 8 As 100/2011 – 70 ze dne 2. 5. 2012 s tím, že dle zmíněného rozhodnutí je třeba výpovědi žalobcem uvedených osob považovat za věrohodné, pokud neexistuje důvod k opačnému posouzení, přičemž v daném případě nic takového neexistuje a ani žalobce to netvrdí. K námitce údajného nesouladu provedeného kontrolního vážení s MP žalovaný uvedl, že žalobce byl v souladu s § 52 správního řádu povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení. Této povinnosti však žalobce ani v nejmenším nedostál. Jeho tvrzení o údajném porušení MP navíc bylo vyvráceno již v napadeném rozhodnutí. Na základě údajů uvedených v popisovém listu, které zpracovalo CSPSD dne 14. 4. 2011 i pořízené fotodokumentace nelze mít pochybnosti o způsobilosti místa, na kterém se nacházelo měřicí zařízení. Právě v tomto místě dochází k faktickému měření. Při zastavení jízdní soupravy jednotlivou nápravu na vážném zařízení a odlehčení brzdového pedálu nedochází k pohybu tohoto vozidla. Proto zatížení na kolo ani na nápravu nemohlo být v daném případě terénem ovlivněno. Žalobce se odkazuje na jeden jediný údaj z MP, aniž by jakkoliv objasnil, jak by nedostatek délky vážicí zóny mohl ovlivnit výsledky kontrolního vážení. Nikde v MP není uvedeno, že nedodržení jednotlivých ustanovení či konkrétně žalobcem uváděného ustanovení MP bez dalšího vede k porušení podmínek vážení a ke zkreslení naměřených údajů. Mimoto je třeba zdůraznit, že MP není žádným obecně závazným právním předpisem, který by byl závazný jak pro správní orgány, tak pro účastníky řízení. Jak též výslovně uvádí Český metrologický institut, metodické pokyny jsou závazné pro zaměstnance ČMI a jsou určeny také pro subjekty zabývající se činnostmi, která je předmětem metrologického předpisu (viz <http://www.cmi.cz/index.php?lang=1&wdc=248>). Z toho tedy vyplývá, že jediné subjekty, pro které je MP závazný, jsou zaměstnanci ČMI. Ostatním subjektům je pouze určen, ale není stanoveno, že závazně. Z uvedené citace vyplývá, že sám autor MP pojmově rozlišuje mezi závazností MP a jeho nezávazným použitím jinými subjekty, kterým slouží jako vodítko. Závaznost MP pro jiné orgány mimo ČMI není stanovena ani žádným právním předpisem. Stejně tak ani žádný právní předpis nestanoví, že by jeho porušení mělo znamenat bez dalšího zpochybnění kontrolního vážení. Pokud jde o body III. a IV. podané žaloby, žalobce zde doslovně opsal bod II. a III., o nichž již bylo rozhodnuto rozsudkem krajského soudu sp. zn. 76 A 9/2012 ze dne 24. 2. 2014. Žalovaný proto plně odkázal na své vyjádření k podané žalobě v této právní věci ze dne 3. 4. 2012 s tím, že veškeré námitky žalobce v bodech III. a IV. podané žaloby považuje za nedůvodné, přičemž tento jeho názor byl potvrzen krajským soudem v rozsudku sp. zn. 76 A 9/2012 ze dne 24. 2. 2014.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 15. 4. 2014.

[5] Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám zjistil z vážního lístku, že u os 1, 2, 3 došlo k převážení 0,7 %, tj. 169 kg, u os 4 a 5 k převážení 4,6 %, tj. 836 kg, a u os 1 až 5 o 2,3 %, tj. 1.005 kg. Celková hmotnost

byla 45.005 kg. Všechny údaje jsou po srážce tolerance 3 %. Na vážním lístku je uveden typ vah a jejich výrobní číslo a to, že ověření je platné do 9. 12. 2011.

[6] Podle protokolu o ústním jednání ze dne 20. 7. 2011 zástupkyně žalobce nahlédla do spisu, převzala data na technickém nosiči a sdělila, že předloží do 29. 7. 2011 vyjádření, což doložila.

[7] Dne 6. 9. 2011 bylo Celnímu úřadu Šumperk (dále i „celní úřad“) doručeno vysvětlení CSPSD k procesu dokazování.

[8] Dne 30. 9. 2011 bylo žalobci oznámeno sdělení o ukončení dokazování.

[9] Dne 19. 10. 2011 se dostavila k Celnímu úřadu zástupkyně žalobce k nahlédnutí do spisu, převzala data na technickém nosiči a sdělila, že se vyjádří do 31. 10. 2011. Vyjádření bylo doručeno Celnímu úřadu 31. 10. 2011.

[10] Podle potvrzení Českého metrologického institutu (dále i „ČMI“) o ověření stanoveného měřidla ze dne 9. 12. 2010 byly k ověření použity etalony vypsané v potvrzení a výsledkem kontroly bylo, že měřidlo vyhovělo požadavkům opatření obecné povahy č. 0111–OOP–C002 v souladu s § 9 odst. 2 zákona o metrologii a § 6 vyhlášky č. 262/2000 Sb. Měřidlo bylo opatřeno úředními značkami na místech určených v certifikátu (rozhodnutí) o schválení typu měřidla. V potvrzení je rovněž uvedeno umístění měřidla v CSPSD, skupina 813, Pardubice.

[11] Ve spise je založen popisový list stanoviště, protokol o provedeném kontrolním vážení, protokol o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů Celního úřadu Ústí nad Orlicí, ve kterém jsou mj. uvedeny hodnoty z vážního lístku citované výše, „Vysvětlení k procesu dokazování přestupku“, poskytnuté Centrem služeb pro silniční dopravu (dále i „CSPSD“) ze dne 30. 8. 2011, vyjádření obviněného ze dne 29. 7. 2011. Relevantní části těchto písemností jsou citovány dále v rozsudku.

[12] Pro řádné zjištění postupu při vážení si soud s ohledem na souzenou věc a námitky žalobce vyžádal v předchozí věci žalobce proti stejnému žalovanému vedené pod sp. zn. 76 A 30/2011 od žalovaného zaslání Metodiky kontrolního vážení a Metrologický předpis MP 009-04. Žalovaný sdělil, že tyto pokyny nebyly součástí spisového materiálu a byly ve správním řízení použity jako skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti a že nejde o volně šířitelné písemnosti; tyto pokyny lze pořídit za poplatek.

[13] Z Metodiky kontrolního vážení Centra služeb pro silniční dopravu, verze 02, ze dne 2. 9. 2008, soud zjistil, že v něm je definována vážicí zóna a vymezení se provádí kužely z vybavení mobilních expertních jednotek CSPSD; pro každé stanoviště se vyhotovuje schematický situační plán. Metrologický předpis 009-04 se vztahuje na přenosné měřicí zařízení pro zjišťování zatížení na kolo, zatížení na nápravu a celkové hmotnosti silničních vozidel pro účely kontroly provozu na pozemních komunikacích a je dostupný za poplatek (<http://www.cmi.cz>). V tomto předpisu jsou stanoveny kromě definice vážicí zóny postupy při vážení.

[14] V napadeném rozhodnutí ze spisového materiálu citoval žalovaný, že dne 7. 6. 2011 prováděl Celní úřad Ústí nad Orlicí na stanovišti kontrolního vážení, které se nachází při silnici I. třídy číslo 35 v areálu Celního úřadu Svitavy nízkorychlostí kontrolní vážení vozidel užívajících pozemní komunikace. V jeho rámci bylo provedeno vážení shora uvedeného vozidla žalobce. Kontrolní vážení se uskutečnilo v 8:47 hodin a bylo provedeno staticky po jednotlivých nápravách. Samotné vážení bylo provedeno na certifikovaných mobilních vahách s neautomatickou činností typu WL103, které jsou ověřeny Českým metrologickým institutem (potvrzení o ověření stanovených měřidel ze dne 9. 12. 2010). O vážení byl vyhotoven vážní lístek, protokol o kontrolním vážení. Podle § 15 odst. 2 písm. b) vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 341/2002 Sb. je největší povolená hmotnost u motorových vozidel se 3 nápravami 26.000 kg a naměřená byla 26.169 kg, podle § 15 odst. 2 písm. d) téže vyhlášky je největší povolená hmotnost u přívěsu se 2 nápravami 18.000 kg (naměřená byla 18.836 kilogramu), podle § 15 odst. 4 a odst. 5 citované vyhlášky je největší povolená hmotnost u jízdní soupravy 44.000 kilogramu (naměřená byla 45.005 kg). Ostatní kontrolované hmotnostní limity byly dodrženy. Žalobce se vyjádřil v protokolu o kontrolním vážení tak, že při vážení Celním úřadem Svitavy nebyly dodrženy metodické pokyny. Celní úřad Ústí nad Orlicí sepsal 25. 6. 2011 protokol o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů a věc postoupil věcně a příslušnému celnímu úřadu k vyřízení věci. Dále mj. bylo zástupci žalobce umožněno nahlížet do spisu a byla mu dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V protokolu o ústní jednání dne 20. 7. 2011 zástupce žalobce uvedl, že vyjádření k věci samé předloží do 29. 7. 2011 v písemné podobě, což také učinil. Celní úřad v souvislosti s procesem dokazování přestupku dožádal CSPSD, aby mu poskytl relevantní informace vztahující se k řízení. CSPSD doručilo 6. 9. 2011 celnímu úřadu sdělení označené jako „Vysvětlení k procesu dokazování přestupku“ ze dne 26. 8. 2011. Dne 3. 10. 2011 doručil Celní úřad zástupci žalobce oznámení o ukončení dokazování a dne 19. 10. 2011 se na Celní úřad dostavil zástupce žalobce za účelem nahlédnutí do spisu. Usnesením ze dne 19. 10. 2011 byla zástupci žalobce stanovena lhůta pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí a následně se zástupce žalobce vyjádřil k věci dne 31. 10. 2011. Dne 24. 11. 2011 vydal celní úřad napadené rozhodnutí.

[15] O odvolání žalobce do napadeného rozhodnutí již bylo žalovaným rozhodnuto 19. 1. 2012, avšak toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem krajského soudu a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud se ve svém rozsudku ztotožnil se závěry uvedenými i dřívějším rozhodnutím žalovaného s výjimkou v tomto žalobou napadeném rozhodnutí provedené změny uložené sankce.

[16] K odvolacím námitkám žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z právních předpisů nevyplývá povinnost jakkoliv barevně vyznačovat vážní zóny, že kontrolní orgány mají před zahájením kontrolního vážení povinnost vážní zónu přeměřit a zkontrolovat, zda vyhovuje metrologickému předpisu a je způsobilá k provádění kontrolního vážení a v žádném případě se nemůže z jejich strany jednat o libovůli. Není jejich povinností o tomto vést dokumentaci, protože žádné předpisy takovou povinnost nestanoví. Právo kontrolovaných osob požadovat ihned na místě prokázání splnění podmínek stanovených metrologickým předpisem však tímto není

dotčena. V daném případě bylo vymezení vážní zóny, kam se klade vážní zařízení, zakresleno do popisového listu, které zpracovalo CSPSD dne 14. 4. 2011. Jedná se tedy o zcela aktuální popis vytvořený jen asi dva měsíce před spácháním přestupku žalobcem. Jak vyplývá z fotografií obsažených v popisovém listu stejně jako z fotografií pořízených během předmětného kontrolního vážení příslušná část vážní zóny je v prostoru barevně vyznačena a její vymezení je zcela jednoznačné a nezpochybnitelné. I uložení měřicího zařízení je v prostoru barevně vyznačeno. I kdyby tomu tak nebylo, toto místo lze kdykoliv jednoduše určit zaměřením příslušné části vážní zóny vzhledem k postavení budovy Celního úřadu Svitavy. Toto místo lze určit i na desetiny metru. Fotografiemi obsaženými v popisovém listě v průběhu předmětného kontrolního vážení lze jednoznačně prokázat, že vážní zóna byla jednoznačným způsobem označena. Fotografiemi obsaženými ve spisu lze taktéž prokazatelně doložit, že měřicí zařízení bylo uloženo v přesně dokumentačně popsané části vážní zóny a nemohlo dojít ke zkreslení naměřených údajů. Vážní zónou pro nízko-rychlostní kontrolní vážení může být jakékoliv místo, které splňuje podmínky stanovené metrologickými předpisy. Toto místo nepodléhá žádné certifikaci, ani není výslovně určeno právním předpisem či správním aktem. Tomu odpovídá i to že, vážení probíhá na přenosném měřicím zařízení. Při zastavení jízdní soupravy jednotlivou nápravou na vážním zařízení a odlehčení brzdového pedálu nedochází k pohybu tohoto vozidla. Proto zatížení na kolo ani na nápravu nemohlo být v daném případě terénem ovlivněno. Místní šetření by v daném případě bylo nadbytečné a neúčelné a stejně tak by bylo v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů – zejména se zásadou procesní ekonomie a rychlosti řízení – i provedení důkazu výsledkem svědků. Žalobcem nebyl uveden žádný právní předpis, ze kterého by jím namítaná povinnost vést dokumentaci vážní zóny vyplývala. Naopak uvedl pouze zcela nekonkrétní námitku, která je pro svou vágnost nepřezkoumatelná. Žalobce nedostal ani povinnosti vyplývající z § 52 správního řádu, aby označil důkazy na podporu svých tvrzení. Žalobce byl oprávněn během kontrolního vážení požadovat, aby mu bylo prokázáno, že vážní zóna splňuje všechny stanovené podmínky, to neučinil, přestože tak učinit mohl. Pouze se omezil na nekonkrétní a nepřezkoumatelnou námitku, že nebyly dodrženy metodické pokyny. Nijak nevysvětlil, jaké metodické pokyny byly porušeny, o které ustanovení se mělo jednat, jakým jednáním či opomenutím (ze strany kterých osob) k tomu došlo. Stejně tak ani nenavrhoval provedení žádných úkonů, které by mohly vést k odstranění údajných pochybení. Z uvedeného je zjevné, že celní úřad během správního řízení žádné právní předpisy neporušil. Podle § 3 správního řádu o materiální pravdě je správní orgán povinen i bez návrhu provést veškeré důkazy nezbytné pro řádné zjištění stavu věci, avšak povinnost správního orgánu řádně objasnit skutečný stav věci není absolutní a je významně korigována zásadou procesní ekonomie. Správní orgán je povinen volit důkazní prostředky tak, aby byl objasněn skutečný stav věci, avšak aby se tak stalo rychle a hospodárně. V daném případě by nařízení místního šetření bylo neúčelné. Pro posouzení žalobcem namítaných skutečností byly dostačující listinné důkazy a fotodokumentace, obsažené ve spise. Veškeré skutečnosti byly zřejmé již ze spisu a bylo by nadbytečné je duplicitně ověřovat svědeckou výpovědí pracovníků CSPSD. Z vyjádření CSPSD ze dne 26. 8. 2011 vyplývá, že kváhám je dodáván zpracovatelský software EC200, který vyhodnocuje výsledky vážení a zpracovává

k tomuto vážení vážní lístek. Veškeré výsledky a vyhodnocení kontrolního vážení jsou realizovány na základě metrologického předpisu, zákona a vyhlášky č. 104/1997. CSPSD je organizací, která je v souladu se svou zřizovací listinou oprávněna k provádění systému kontrol při dodržování právního řádu a mezinárodních smluv, kterými je ČR vázána. Na základě příkazní smlouvy k provádění vážení vozidel na dálnicích a silnicích I. třídy ze dne 18. 11. 2008 je CSPSD oprávněno správcem komunikace, tedy Ředitelstvím silnic a dálnic ČR s. p. o., k zajištění vážení vozidel na dálnicích a silnicích I. třídy. Jedná se o organizaci, která disponuje jak příslušnou technikou, tak pracovníky, kteří mají ve vztahu ke kontrolnímu vážení relevantní znalosti. Jak je žalovanému známo z jeho úřední činnosti, kontrolní vážení CSPSD standardně provádí na vahách značky HAENNI, typ WL103. V daném případě byla k těmto vahám předložena platná potvrzení o ověření stanovených měřidel ze dne 9. 12. 2010 vydaná Českým metrologickým institutem. Vážní zařízení nelze oddělovat od softwaru, který je zpracovává. Ze své podstaty zobrazení naměřených hodnot je vždy výstupem určitého elektronického zpracování dat a nejedná se o samostatné a oddělitelné mechanické vážení. O tvrzení CSPSD tak nelze mít důvodné pochybnosti. K námitce žalobce, že nebyla odečtena polovina intervalu rozšířené nejistoty, žalovaný uvedl, že ze strany žalobce nebylo nikde uvedeno, jak k tomuto zjištění dospěl, ani z jakých skutkových, právních či jiných okolností je vyvozuje. Mimoto žalobce ani neoznačil žádný důkaz k prokázání svého tvrzení a neunesl tak důkazní břemeno. Za použití správního uvážení vycházejícího z listinného důkazu, logické úvahy a interpretace správního řádu žalovaný dospěl k závěru, že tvrzení žalobce není pravdivé a porušení metrologické předpisu ve smyslu neodečtení poloviny intervalu rozšířené nejistoty nebylo v odvolacím správním řízení prokázáno.

[17] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[18] Soud konstatuje, že ke dni nabytí právní moci napadeného rozhodnutí (15. 4. 2014) k zániku odpovědnosti za přestupek (spáchán 7. 6. 2011) nedošlo (srov. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích), protože lhůta podle citovaného ustanovení v souladu s § 41 s. ř. s. neběžela od podání žaloby v předchozí věci od 27. 2. 2012 do 24. 2. 2014.

[19] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 42a odst. 4 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

I. Námitka nepřezkoumatelnosti

[20] K žalobní námitce nepřezkoumatelnosti úvodem soud předesílá, že napadené rozhodnutí neshledal jako nepřezkoumatelné. Jak vyplývá z judikatury, za nepřezkoumatelné považujeme takové rozhodnutí, které postrádá základní náležitosti rozhodnutí. Těmi jsou výrok, odůvodnění a poučení. Již na první pohled je

zjevné, že všechny tyto náležitosti napadené rozhodnutí beze zbytku splňuje. Rozlišujeme nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, považujeme za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně správní orgán rozhodl, tj. zda odvolání zamítl, odmítl nebo mu vyhověl. Spadají sem i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím vázán. Ani takové nedostatky v napadeném rozhodnutí nelze v žádném případě nalézt. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle rozsudku Nejvyššího správního soudu je založena na nedostatku důvodů skutkových. Musí se při tom jednat o vady skutkových zjištění, o nichž správní orgán opírá své rozhodnutí. Jak vyplývá z předložených správních spisů i napadeného rozhodnutí, žalovaný se vypořádal se všemi námitkami žalobce, otázka správnosti argumentace žalovaného je pak předmětem dalšího přezkumu soudu.

II. Námitky týkající se vážení

[21] Podle § 42a odst. 4 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *řidič vozidla se dopustí přestupku tím, že vozidlo překročí při nízko-rychlostním kontrolním vážení hodnoty stanovené zvláštním právním předpisem.*

[22] Zvláštním předpisem je zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb.

[23] Podle § 38a odst. 3 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., ve znění ke dni spáchání přestupku, *nízko-rychlostní kontrolní vážení zajišťuje správce pozemní komunikace v součinnosti s Policií České republiky nebo s celními úřady.*

[24] Podle § 38a odst. 7 téhož zákona *nízko-rychlostní kontrolní vážení zahrnuje kontrolu největší povolené hmotnosti silničního vozidla, kontrolu největší povolené hmotnosti na nápravu a skupiny náprav vozidla, další hmotnostní poměry vozidla a kontrolu největších povolených rozměrů vozidel a jízdních souprav.*

[25] Prováděcím předpisem k zákonu č. 56/2001 Sb. je vyhláška č. 341/2002 Sb., podle jejíhož § 1 písm. k) největší povolenou hmotností je pro účely této vyhlášky *největší hmotnost, se kterou smí být vozidlo užíváno v provozu na pozemních komunikacích.*

[26] Podle § 15 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 341/2002 Sb. *největší povolená hmotnost silničních vozidel nesmí překročit u motorových vozidel se třemi nápravami 25,00 t, je-li hnací náprava vybavena dvojitou montáží pneumatik a vzduchovým pérováním nebo pérováním uznaným za rovnocenné nebo pokud je každá hnací náprava opatřena dvojitou montáží pneumatik a maximální zatížení na nápravu nepřekročí 9,50 t ... 26,00 t.*

[27] Podle § 15 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 341/2002 Sb. *největší povolená hmotnost silničních vozidel nesmí překročit u přívěsů se dvěma nápravami 18,00 t.*

[28] Podle § 15 odst. 4 vyhlášky č. 341/2002 Sb. *největší povolená hmotnost vozidla nesmí překročit hodnotu největší technicky přípustné hmotnosti vozidla. Největší povolená hmotnost jízdní soupravy nesmí překročit hodnotu největší technicky přípustné hmotnosti jízdní soupravy. Největší povolená hmotnost na nápravu nesmí překročit hodnotu největší technicky přípustné hmotnosti na nápravu.*

[29] Podle § 15 odst. 5 vyhlášky č. 341/2002 Sb. *okamžitá hmotnost vozidla (soupravy) nesmí překročit největší povolenou hmotnost vozidla (soupravy). V případě znečištění (např. bláto, sníh, voda) se připouští překročení největší povolené hmotnosti vozidla (soupravy) maximálně o 3 %.*

[30] Podle § 38b odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb. *při nízko-rychlostním kontrolním vážení je řidič vozidla povinen řídit se pokyny osoby obsluhující zařízení na nízko-rychlostní kontrolní vážení.*

[31] Podle § 38b odst. 6 zákona č. 13/1997 Sb. *způsob provádění nízko-rychlostního kontrolního vážení, náležitosti dokladu o výsledku nízko-rychlostního kontrolního vážení a vzor dokladu stanoví prováděcí právní předpis. Tímto předpisem je vyhláška č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích a její § 51a, kde je stanoveno, že řidič vozidla zajede na zařízení pro kontrolní vážení, kde je provedeno nízko-rychlostní kontrolní vážení; vážení je provedeno za přítomnosti řidiče a dalších členů osádky v kabině vozidla a dále jsou v § 51b stanoveny náležitosti a vzor dokladu o výsledku nízko-rychlostního kontrolního vážení.*

[32] Další žalobní námitkou žalobce namítal, že vážení nebylo provedeno řádně na vážicí zóně podle předpisů MP 009–04, jmenovitě došlo k porušení ustanovení 2.3.1 a 6.2.2. Podle ustanovení 2.3.1 tohoto pokynu vážicí zóna je úsek vozovky, jehož délka se rovná nejméně **dvojnásobku** největší délky váženého vozidla nebo jízdní soupravy (vzdálenost přibližných středů kolových montáží přední a zadní nápravy vozidla nebo soupravy) a odpovídající speciálním požadavkům na povinnost – viz obrázek 2. Podle ustanovení 6.2.2 požadavky na kvalitu vozovky tvořící vážicí zónu jsou: podélný sklon musí být menší než 2 %; příčný sklon musí být menší než 3 %; při zjišťování kolových zatížení musí být příčný sklon menší než 0,5 %. Vážicí zóna musí být dostatečně tuhá, aby nedocházelo ke změnám, které by mohly negativně ovlivnit výsledky měření – materiál povrchu musí být kvalitní (musí být bez výtluků a vyjetých kolejí) a čistý (zbavené nečistot). Žalobce konkrétně namítal, že správní orgány neprokázaly, že vážicí zóna v celé své délce 44 m splňovala stanovené podmínky. To mělo být podle správních orgánů prokázáno popisovým listem stanoviště a fotodokumentací, z těchto důkazů však splnění podmínek podle žalobce není zjevné.

[33] Na popisovém listě (i v soudním spise zn. 76 A 9/2012 na č. I. 71 až 75 – včetně fotografií z popisového listu) stanoviště při silnici č. I/34 Svitavy (nové zaměření po rekonstrukci areálu), areál Celního úřadu Svitavy – odbor 03, areál

Průmyslová 2, Svitavy, je umístěna letecká fotografie stanoviště a dále narýsovaný situační náčrt s uvedením jednotlivých vzdáleností v metrech, stanoviště je slovně popsáno, je uveden výškopis a vložena fotodokumentace. V závěru jsou jmenovitě uvedeny osoby, které 12. 4. 2011 stanoviště zaměřily, a dále s datem 14. 4. 2011 je uvedeno jméno referenta dopravy Správy údržby silnic Pardubického kraje, který popisový list zpracoval. Dokument je nazván „Stanoviště kontrolního vážení vozidel“ a je zde uveden odkaz na § 38a, § 38b zákona č. 13/1997 Sb. V situačním náčrtu i slovním popisu je vymezeno stanoviště vážení – vážicí zóna o rozměrech 20 × 3 m. Ve slovním popisu je v poznámce uvedeno, že výškové zaměření bylo provedeno technickou nivelizací a jde o výškový systém relativní. Dále je v popisu uvedeno, že povrch stanoviště je po celkové rekonstrukci a je proveden v živé úpravě, bez poškození či vyjetých kolejí. Podélný sklon je maximálně 1,6 %, příční maximálně 0,8 %. Orientační polohu stanoviště definují GPS souřadnice: 49°45'30" N, 16°29'3" E, v systému WGS-84. Soud konstatuje, že z tohoto popisu, fotografií a výsledku kontroly příslušnými zaměstnanci vyplývá, že stanoviště není poškozeno, a to celé stanoviště, nikoli jen vymezená menší část, což odpovídá celému náčrtu (celý obrázek popisového listu na str. 2), rozměry 20 x 3 m se týkají pouze obdélníku pro umístění vážního zařízení (tomu odpovídá oranžové vyznačení v pětimetrovém intervalu). Stanoviště se nachází v uzavřeném oploceném areálu Celního úřadu Svitavy. Areál má dostatečný prostor i pro odstavení vozidla při překročení váhy. Kontrola vážicí zóny byla provedena odbornými osobami, k tomu povolanými na základě citovaného § 38a odst. 3 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., které neměly důvod při výkonu své profese uvádět do protokolů nepravdivé údaje a byly nestrannými svědky. Jde tak proto o věrohodný důkaz. Z uvedeného soud vyvozuje, že dodržení požadované kvality povrchu bylo zapsaným prohlášením v popisovém listě prokázáno.

[34] K věrohodnosti tvrzení referentů Správa údržby silnic Pardubického kraje soud konstatuje, že jim důvěřuje a odkazuje na obdobnou důvěru ve vztahu k policistům. K věrohodnosti výpovědí policistů soud dokazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, čj. 8 As 100/2011–70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013 čj. 9 As 139/2012-30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013-27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil*

za nevěrohodnou již z povahy věci. V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 As 19/2007-114, *policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje* (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, čj. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, čj. 1 As 64/2008-42 a ze dne 21. 9. 2011, čj. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek čj. 4 As 19/2007-114). V souzené věci má soud za to, že zaměstnanci správy údržby silnic, resp. CSPSD nemají obdobně zájem na zásahu do dat naměřených automaticky, kalibrovaným a certifikovaným přístrojem (pokud by takový zásah byl vůbec technicky možný).

[35] Na fotografiích zaslaných žalovaným (i v soudním spise zn. 76 A 9/2012 č. I. 95 až 101) je zaznamenané vozidlo, které žalobce řídil, a z fotografií je patrné, že vozidlo nestojí v celé své délce na ohraničené ploše. Na následující fotografii je osvědčení o registraci vozidel, která žalobce řídil (resp. obě části jízdní soupravy).

[36] Pokud jde o délku vážicí zóny, z popisového listu stanoviště uvedeného výše je zjevné, že vážicí zóna mimo vyznačení oranžovou barvou na povrchu vozovky (plocha o délce 20 m), tj. před i za touto vyznačenou částí, je dostatečně dlouhá a splňuje nejen stanovený rozměr v délce nejméně dvojnásobku žalobcova vozidla i zóny o rozměru 20 x 3 m, ale i účel ustanovení 2.3.1 metodického pokynu MP 009-04 a má dostatečný prostor i na to, aby vozidlo bylo řádně zváženo (nejsou zde nerovnosti, je dostatečný prostor pro nájezd a výjezd a je dostatečný prostor před i za zastaveným váženým vozidlem). Soud zdůrazňuje, že vážicí zóna slouží podle popisového listu k umístění vah (vážního zařízení), které rozhodně nemusí a ani nemůže být dvojnásobkem délky vozidla.

[37] Podle písemnosti Centra služeb pro silniční dopravu, nazvaného jako „Vysvětlení k procesu dokazování přestupku“, ze dne 30. 8. 2011, doručeného Celnímu úřadu Šumperk 6. 9. 2011, v soudním spise zn. 76A 9/2012 na č. I. 62 – 63, který byl žalobci ve správním řízení znám (zástupce žalobce nahlédl do spisu dne 19. 10. 2011 a převzal data na technickém nosiči), se podle § 15 odst. 2 písm. i) vyhlášky č. 341/2002 Sb. největší povolená hmotnost naložené jízdní soupravy týká pouze návěsových souprav.

[38] Celní úřad Šumperk v rozhodnutí ze dne 24. 11. 2011 uvedl, že na základě údajů uvedených v popisovém listu stanoviště nelze mít pochybnosti o způsobilosti místa pro umístění vážního zařízení a dále uvedl, že kontrolní orgány mají před vlastním zahájením kontrolního vážení vozidel povinnost provést výběr stanovišť a zjištění jejich vhodnosti pro provádění této činnosti, za vážní zónu lze považovat jakékoliv místo odpovídající příslušným podmínkám stanovených v metodickém pokynu MP 009–04. Celní úřad Šumperk se vyslovil k návrhu žalobce tak, že místní šetření považuje za nadbytečné, neboť lze dostatečně zjistit s odkazem na dokument „Stanoviště kontrolního vážení vozidel“ Správy údržby silnic Pardubického kraje ze dne 14. 4. 2011 a pořízenou fotodokumentaci, kvalitu vozovky tvořící vážní zónu, včetně délky, šířky a sklonu stanoviště pro umístění vážního

zařízení. Přestože z právních předpisů nevyplývá povinnost barevně vyznačovat vážní zónu, tuto lze poměrně přesně zjistit ze zakreslení obdélníku pro umístění vážního zařízení, neboť jeho prodloužení v podélném směru na každou stranu o 12 m dostaneme vymezení vážní zóny.

[39] Na popisový list odkazuje v napadeném rozhodnutí žalovaný a podotýká, že se jednalo o zcela aktuální popis, vytvořený asi dva měsíce před spácháním přestupku žalobcem. Jak vyplývá z fotografií obsažených v popisovém listu, stejně jako z fotografií pořízených během předmětného kontrolního vážení, příslušná část vážní zóny je v prostoru barevně vyznačena a její vymezení je proto zcela jednoznačné a nezpochybnitelné.

[40] Podle ustálené judikatury (usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1993, čj. 6 A 68/93-10, příp. ze dne 28. 11. 1997, čj. 5 A 27/1995-29, a navazující judikatura správních soudů, v čele s Nejvyšším správním soudem – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47, nebo ze dne 19. 11. 2009, čj. 1 Afs 88/2009-48, č. ve Sb. NSS 2646/2012, www.nssoud.cz) rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně tvoří jeden celek. Ačkoliv žalovaný odkázal na popisový list stanoviště a fotografie a vyznačené zóny na fotografiích v popisovém listu jen v části odůvodnění rozhodnutí poukazem na to, že byla dodržena podmínka podle metodického pokynu MP 009-04, soud odkazuje především na argumentaci Celního úřadu Šumperk, která se shoduje s vysvětlením soudu, že před a za zakresleným obdélníkem je dostatečný prostor na to, aby se jednalo o dvojnásobek délky váženého vozidla nebo jízdní soupravy, resp. vzdálenosti přibližně středu kolových montáží přední a zadní nápravy vozidla nebo soupravy. Z fotografií je patrné (pořízených při vážení vozidla řízeného žalobcem, č. I. 99 soudního spisu zn. 76A 9/2012), že barevně označené vymezení vážní zóny přesahuje délku návěsu vozidla žalobce a v jakém poměru. Pokud může být největší délka vozidla řízeného žalobcem podle § 16 odst. 1 písm. c) bod 14 nejvíce 22 m, délka vážní zóny byla 20 m s připočtením 12 m na každé straně, tj. celkovou délkou 44 m, je pak zcela dostačující ke zvážení a nemá vliv na správnost vážení. Navíc žalobce takovouto námitku na místě vážení nevznosl, což vzhledem ke své profesi učinit mohl (přitom šlo již o opakované kontrolní vážení). Žalobce ani nenamítl, jak by při prokázaných rozměrech vozidla a vážící zóny měly tyto skutečnosti ovlivnit nesprávnost vážení. Proto se soud shoduje s odborným vyjádřením Centra služeb pro silniční dopravu, že vážení proběhlo v souladu se zákony i s metodickými pokyny.

[41] Ve správním spise nejsou zaznamenány rozměry vozidla, pouze je uvedeno, že nebyly překročeny (viz protokol o provedeném kontrolním vážení č. 2011813161 ze dne 7. 6. 2011). To je s ohledem na úplnou přezkoumatelnost napadených správních úkonů a obou rozhodnutí vadou, avšak v souzené věci tato vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce v žalobě uvádí, že podle vyhlášky č. 341/2002 Sb. je maximální délka jízdní soupravy 22 m. Proto by měla mít vážní zóna délku 44 m. Podle popisového listu a geometrického nákresu vážní zóna odpovídá více než dvojnásobku délky barevně vyznačené vážní zóny a vozidla. Délka vážní zóny tak nezpůsobuje rozpor s metodickým pokynem

Metodika kontrolního vážení vozidel, verze 02, Centra služeb pro silniční dopravu, ze dne 2. 9. 2008.

[42] Z popisového listu a fotografií je zcela zjevné, že v místě byl dostatečný prostor pro vážení, manipulaci s vozidlem i váhami, pro najiždění apod. Pokud by žalobce jakoukoliv konkrétní relevantní námitku vznesl, soud by se jí zabýval a mohlo by připadat do úvahy odborné posouzení takové otázky, ovšem žalobce neuvedl nic, co by proces vážení mohlo zpochybnit. Nadto soud poukazuje na to, že vážení samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, čj. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, čj. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi, propustnosti autoskel apod., vše dostupné na www.nssoud.cz).

[43] Další námitkou žalobce brojí proti tomu, že se vůbec správní orgány nezabývaly tím, zda odpovědní pracovníci skutečně provedli prověření místa před započítáním vážení, tato skutečnost nebyla prokázána. K této námitce soud konstatuje, že ji neshledává jako důvodnou, protože podle popisového listu stanoviště bylo stanoviště zaměřeno 12. 4. 2011 panem M. C. a Ing. R. Š. a na základě tohoto zaměření zpracoval dne 14. 4. 2011 popisový list jeden ze zaměřujících, tj. Ing. R. Š., referent dopravy Správy a údržby silnic Pardubického kraje. Přestupek byl spáchán 7. 6. 2011, tj. necelé dva měsíce po zaměření. Přitom podle spisové dokumentace k rekonstrukci došlo před zaměřením. Součástí správního spisu jsou jak fotografie pořízené při zaměření, tak fotografie pořízené při souzeném vážení vozidla. Toto popsal i žalovaný v napadeném rozhodnutí.

[44] Nadto bylo prokázáno „Vysvětlením k procesu dokazování přestupku“ ze dne 30. 8. 2011, že vážení proběhlo v souladu s metodickými pokyny a s všeobecně závaznými právními předpisy. Ve vysvětlení byl uveden odkaz na § 1 písm. c), i), k), m), n), o), § 15 odst. 2 písm. b) a d) a odst. 4 a 5 vyhlášky č. 341/2002 Sb. Největší povolená hmotnost žalobcem naloženého motorového silničního vozidla byla 26 tun a největší povolená hmotnost naloženého taženého přípojného vozidla 18 tun. Největší technicky přípustná hmotnost naložené jízdní soupravy je maximální hodnota součtu hmotností naloženého motorového vozidla a naloženého taženého přípojného vozidla. Největší povolená hmotnost naložené jízdní soupravy nesmí tedy v tomto konkrétním případě překročit 44 t. Vozidlo žalobce s kamenivem však vážilo 45,005 t.

[45] Soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že nebylo třeba konat místní šetření za účelem prověření délky a kvality vážicí zóny a související námitku žalobce shledal jako nedůvodnou. Správnost vážení bylo mimo vážní lístek, popisový list stanoviště s fotografiemi a fotografie pořízené při vážení prokázána i protokolem o vážení a dále „Vysvětlením k procesu dokazování přestupku“ ze dne 30. 8. 2011. Tyto důkazy i soud považuje za dostačující a věrohodné. Žalobce totiž ve svých námitkách netvrdí, co by mělo být dalšími důkazy prokázáno. Potřebě dalších důkazů nic nenasvědčuje. Žalobce nepředložil žádný důkaz, který by mohl být důvodem pro

další dokazování – například fotografii (pořízenou i z mobilního telefonu), která by potvrdzovala některá z tvrzení žalobce anebo vyvracela skutečnosti zjištěné ze shora popsaných důkazů. Navíc šetření na místě provedené v jiné době než v den vážení by stěží mohlo přesně vypovídat o tom, jaké byly poměry v místě v den vážení.

[46] Žalobní námitkou týkající se vyhodnocování výsledků vážení podle bodu 6.3.1.2 předpisu MP 009-04 namítal žalobce, že *podle tohoto ustanovení je nutno od naměřené hodnoty (váhy) odečíst polovinu intervalu rozšířené nejistoty tak, jak je definována tímto předpisem. Ačkoliv správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uzavřel, že nebylo prokázáno, že byl při vyhodnocování výsledků vážení uskutečněn krok dle bodu 6.3.1.2., žalovaný bez dalšího dokazování nebo jiného doplnění spisového materiálu tento závěr zcela otočil a vychází z toho, že bylo prokázáno, že byl naplněn krok dle bodu 6.3.1.2. Zda došlo k odečtu dle tohoto ustanovení je zásadní otázkou pro stanovení viny žalobce. V rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se vychází z toho, že odečet nebyl proveden a je tedy nutno k němu přihlížet. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že se neprokázalo překročení největší povolené hmotnosti motorového vozidla a jízdní soupravy. Bylo prokázáno pouze překročení hmotnosti přípojného vozidla, a to o minimálně o 255 kg. Oproti tomu žalovaný, který bez změny skutkových zjištění a doplnění dokazování vychází z toho, že odečet byl proveden a není tedy nutno k němu přihlížet, došel k závěru, že byla překročena největší povolená hmotnost motorového vozidla o 169 kg, tj. o 0,7 %, největší povolená hmotnost přívěsu o 836 kg, tj. o 4,6 %, a největší povolená hmotnost jízdní soupravy o 1005 kg, tj. o 2,3 %. Při vyhodnocování výsledků vážení se dle vážního lístku porovnávala naměřená hodnota - hmotnost náprav s číselným údajem stanoveným právním předpisem. Rozdíl byl posouzen jako překročení zákonného předpisu. Žalobce trval na tom, že nebylo prokázáno, že při vyhodnocení výsledků vážení byl uskutečněn krok dle bodu 6.3.1.2 předpisu MP 009-04, tj. od naměřené hodnoty byla odečtena polovina intervalu rozšířené nejistoty tak, jak je definována tímto předpisem. Teprve odečtem ponížená naměřená hodnota má být porovnána s číselným údajem stanoveným právním předpisem. K námitce žalobce se správní orgán spokojil pouze se sdělením Centra služeb pro silniční dopravu, které provedlo předmětné vážení, že k váhám je dodáván software EC 200, který výsledky vážení vyhodnocuje. K tomuto však správní orgán neučinil žádný důkaz, popřípadě nedožadoval se bližšího vysvětlení, a to ani vzhledem k tomu, že ve vážním lístku jsou uvedeny „hmotnosti“ vozidla a ne částky zjištěné po odečtu poloviny intervalu rozšířené nejistoty od naměřené hmotnosti vozidla. Uvedeným softwarem EC 200 pak dle obsahu vážního lístku dochází k porovnávání parametrů stanovených právním předpisem s naměřenými hmotnostmi náprav vozidla a ne s částkami zjištěnými po odečtu poloviny intervalu rozšířené nejistoty od naměřených hmotností náprav vozidla. V tomto smyslu je dalším porušením práva žalobce na spravedlivý proces, když správní orgán požaduje, aby žalobce prokazoval svá tvrzení, své námitky k procesu vážení a pokud je neprokáže, není k těmto námitkám přihlíženo.*

[47] K tomu soud konstatuje, že ani tuto námitku neshledal jako důvodnou. Soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného, že na základě důkazu, jímž je „Vysvětlení CSPSD k procesu dokazování přestupku“ bylo prokázáno, že (jak již bylo

uvedeno výše), odečet poloviny intervalu rozšířené nejistoty je již zakomponován v programovém vybavení vah. Jak již bylo uvedeno výše, hodnoty v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného přesně odpovídají vážnímu lístku a protokolu o vážení, v rozhodnutí celního úřadu byly uvedeny chybně. Pokud s výslednými hodnotami uvedenými na vážním lístku a v protokole o vážení žalobce nesouhlasil, mohl požádat o prověření a kontrolu vah podle zákona o metrologii, jak je uvedeno dále. V této souvislosti soud podotýká, že pokud celní úřad prováděl odečet ještě jednou a byl proveden dvakrát, to vysvětluje, že dospěl k rozdílnému, avšak chybnému výsledku vážení. Zahrnutí uvedeného odečtu v programovém vybavení vah je logickým vysvětlením a navíc ve vážním lístku jsou výsledky vážení uvedeny dvojí: jedny (vyšší) označeny jako „*hmotnosti (bez toleranční srážky)*“ a jedny označeny jako „*hmotnosti s toleranční srážkou*“, což odpovídá shora zaujatému názoru o skutkovém stavu. Procentní srážka ve vážním lístku je uvedena v konkrétní výši 3 % (což odpovídá i výpočtu u osy 1: bez srážky hmotnost 8.380 kg a po odečtu 8.128 kg).

III. Procesní námitky

III. A Provedení důkazu listinou

[48] Žalobce namítal, že žalovaný vycházel z listinných důkazů založených ve spise, ale v žádném z protokolů z jednání není uvedeno, že důkaz těmito listinami byl před účastníky proveden. To je v rozporu s § 53 odst. 3 správního řádu.

[49] Podle § 53 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012, *o provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.*

[50] Soud předesílá, že žalobce nekonkretizuje, které listiny má na mysli. Soud zdůrazňuje, že obsahy Vysvětlení k procesu dokazování přestupku, doručeného Celnímu úřadu Šumperk 6. 9. 2011, v soudním spise zn. 76 A 9/2012 na č. I. 62 – 63, a dalších listin předcházejících doručení této listiny, byly žalobci ve správním řízení známy (zástupce žalobce nahlédl do spisu dne 19. 10. 2011 a převzal data na technickém nosiči), to znamená, že se s nimi žalobce včas před shromážděním všech podkladů rozhodnutí a před rozhodnutím samotným seznámil, což je účelem seznámení se s listinami jakožto důkazy a podklady rozhodnutí. Ostatně, žalobce se k listinným podkladům vyjádřil v písemnosti ze dne 31. 10. 2011, která byla doručena celnímu úřadu před vydáním rozhodnutí (to bylo vydáno 24. 11. 2011). Po datu sepsání a doručení vyjádření žalobce nebyly podle správního spisu doloženého soudu (a nedokládají to ani námitky žalobce) podklady rozhodnutí nadále doplňovány, tudíž žalobci byl znám obsah celého správního spisu a také se k němu vyjádřil před vydáním rozhodnutí. Tato situace je obdobná jako podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, čj. 1 As 157/2012-40, podle kterého *správní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 správního řádu z roku 2004, tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou*. I když se v odkazované věci jednalo o listinu doloženou účastníkem správního řízení, argumentace je použitelná i v souzené věci.

S obsahem listiny coby důkazu se žalobce měl možnost seznámit při nahlížení do spisu, a to účinně, neboť si pořídil fotokopie obsahu spisu, a to vše proběhlo v rámci seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí a listiny byly součástí správního spisu před tím, než se s ním seznámil žalobce. Účel § 51 odst. 2 věta první správního řádu, podle kterého *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení*, byl naplněn i v souzené věci a postup celního úřadu nebyl žalobci na újmu. Proto i tato námitka je nedůvodná.

III. B Vyhodnocování výsledků vážení

[51] Žalobce dále namítal nesprávné vyhodnocování výsledků vážení podle bodu 6.3.1.2 předpisu MP 009-04, jmenovitě, že nebylo prokázáno, že byl proveden odečet poloviny intervalu nejistoty podle pokynu.

[52] Podle ustanovení 6.3.1.2 metrologického předpisu MP 009-04 při vyhodnocení výsledků vážení se posuzuje, zda naměřený výsledek nepřesáhl specifikaci (stanovenou zvláštním předpisem) při jeho rozšíření dolů o polovinu intervalu nejistoty (případ 5, příloha A dokumentu ILAC-G8: 1996). Před posouzením, zda naměřená hodnota splňuje specifikaci danou zvláštním předpisem, se tedy od tohoto výsledku odečte polovina intervalu rozšířené nejistoty vyjádřené podle níže uvedeného postupu. Celková rozšířená nejistota se skládá z nejistoty vyjádřené pomocí největší dovolené chyby zařízení v provozu (přičemž se předpokládá rovnoměrné rozdělení) a nejistoty plynoucí z vnějších vlivů. Pro odhad hodnoty nejistoty z vnějších vlivů se použijí 1,5 % indikované hodnoty (předpokládá se rovnoměrné rozdělení). Parametrem pro odhad nejistoty plynoucí z největší dovolené chyby zařízení (*mpe*) je hodnota ověřovacího dílku a největší dovolená chyba podle typu konstrukce zařízení pro dané zatížení. Nejistota dílčího měření (např. zatížení na nápravě) se vyjádří následujícím způsobem: $u_n^2 = (mpe \text{ děleno } \sqrt{3})^2 + (0,015 \cdot I)^2$, kde *mpe* je v největší dovolená chyba pro dané zatížení v provozu; 0,015 je hodnota plynoucí z nejistoty vnějších vlivů; *I* je indikace. Jednotlivé výsledky měření se považují v tomto případě za kontrolované veličiny (korekční koeficient: $r = 1$) a při sčítání nejistot jednotlivých náprav pro vyjádření nejistoty celkové hmotnosti se jednotlivé jistoty sčítají následujícím způsobem: $u_c = u_1 + u_2 + \dots + u_n$. Určení hodnoty rozšířené nejistoty se použije koeficient rozšíření $k=2$. $U = 2 \cdot u_c$.

[53] Celní úřad provedl v souladu se zásadou *in dubio pro reo* tento odečet sám. Výpočet je uveden v odvoláním napadeném rozhodnutí. S tímto postupem celního úřadu žalovaný nesouhlasil a v žalobou napadeném rozhodnutí odkázal na „Vysvětlení k procesu dokazování“, podle kterého vyhodnocuje výsledky vážení software EC 200, které jsou podle sdělení CSPSD realizovány na základě metodického pokynu.

[54] Soud se ztotožňuje s žalovaným a poukazuje na obdobnou judikaturu, že jak správní úřady, tak zaměstnanci Centra služeb pro silniční dopravu nemají (obdobně jako policisté) zájem na tom, aby žalobce poškodili, poskytovali nesprávné informace anebo aby zpracovatelský software vah byl nastaven (je-li to vůbec technicky možné) tak, aby žalobce poškodil. Žalobce nevznáší žádnou konkrétní

námítku, proč by mělo být vážení nesprávné, resp. proč dospěl k závěru, že polovina intervalu nejistoty nebyla odečtena ani nedokládá (např. jiným vážním lístkem, fotografií měřidla v době nakládky apod.) své tvrzení, že byl naložen průtokovou váhou a naložený náklad měl jinou hmotnost. Jak soud zjistil z „Vysvětlení CSPSD k procesu dokazování přestupku“, výsledky vážení vyhodnocuje software EC 200, který vyhodnocení výsledků vážení realizuje na základě zákona č. 13/1997 Sb., vyhlášky č. 104/1997 Sb. a Metrologického pokynu MP 009-04. Soud konstatuje, že Centrum služeb pro silniční dopravu je státní příspěvkovou organizací, jejímž zřizovatelem je Ministerstvo dopravy ČR. Existence a obsah příkazní smlouvy mezi Ředitelstvím silnic a dálnic ČR s. p. o. jako správcem komunikace a CSPSD s. p. o. k provádění vážení vozidel na dálnicích a silnicích I. třídy ze dne 18. 11. 2008 je soudu známa z předchozího soudního spisu zn. 76 A 30/2011, kde je založena na č. l. 78 – 80. V souladu s § 38a odst. 3 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb. měření prováděly osoby, na které byla tato pravomoc delegována, které jsou k tomu povolány a mají příslušnou odbornost a nejedná se tudíž o situaci, kdy bylo prováděno měření bez dostatečných kompetencí a zákonného zmocnění, jak tomu bylo například v případě měření rychlosti vozidel soukromými obchodními společnostmi (popsáno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, čj. 1 As 12/2008-67, www.nssoud.cz, č. 1607/2008 Sb. NSS, podle kterého *měření rychlosti vozidel na pozemních komunikacích nelze jakožto součást působnosti policie a obecní policie při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích podle zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, přenést bez zákonného zmocnění na jiný subjekt (§ 79 odst. 8 a § 124 odst. 8 a 9 tohoto zákona).*

[55] Za tohoto stavu je bezpředmětné zabývat se nadále tím, zda výpočet celního úřadu odpovídal pokynu, tím spíše, pokud byla stanovená hodnota odečtena dvakrát. Námítku porušení ustanovení 6.3.1.2 předpisu MP 009-04 proto soud shledal jako nedůvodnou.

[56] Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky vážení, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování.

[57] Požadavkům jak podle obecně závazných právních předpisů, tak podle obou vnitřních předpisů v souzené věci orgány provádějící měření dostaly. To soud vyvodil z jejich obsahu a dále z vážního lístku, protokolu o vážení, popisového listu stanoviště a vysvětlení CSPSD k procesu dokazování přestupku. Z žádných tvrzení žalobce nevyplývá, že by požadavky na vážicí zónu nebyly dodrženy, resp. že by měly vliv na správnost a výsledky vážení, jak bylo vysvětleno výše.

III. C Námítka k neprovedení výslechu svědka

[58] Žalobní námítku neprovedení výslechu svědků soud neshledal důvodnou. Podle návrhu žalobce ve vyjádření ze dne 29. 7. 2011 ve správním řízení navrhoval

žalobce výslech osoby provádějící měření, a to za účelem zjištění vyhodnocení výsledku vážení. Ve vyjádření žalobce ze dne 31. 10. 2011 ve správním řízení již tento návrh obsažen není a ani není součástí odvolání.

[59] Vzhledem k výše uvedené argumentaci by podle soudu nepřinesl výslech osoby provádějící vážení žádnou podstatnou skutečnost, poněvadž vyhodnocení výsledků vážení provádí programové vybavení vah a dále se k němu vyjádřilo CSPSD ve svém Vysvětlení k procesu dokazování přestupku. Tyto důkazy byly již dostačující s ohledem na shora uvedenou argumentaci. Provedené důkazy a na ně navazující argumentace (správní a soudní) vyvrátily žalobní námitky o nesprávnosti výpočtu výsledků vážení.

[60] K argumentaci žalovaného a pokynům správních orgánů srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, čj. 1 Ao 2/2010-185, Sb. NSS č. 2397/2011 – viz právní věta pod bodem III o sjednocování správní praxe prostřednictvím pokynů a případné libovůli při bezdůvodném odchýlení se od nich a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 28/2007-89, Sb. NSS č. 1532/2008, podle kterého *týkají-li se Pokyny řady „D“, resp. „DS“, vydávané Ministerstvem financí výkonu veřejné správy, tedy činnosti správce daně, jakožto orgánu veřejné moci, navenek, ve vztahu k veřejnosti a upravují-li aplikační postupy stran jednotlivých ustanovení daňových zákonů, nelze je, jakkoli jsou takto označeny, považovat za informace vyloučené z práva na jejich poskytnutí těm, jichž se postupy v nich upravené bezprostředně týkají, tj. daňovým subjektům.*

[61] Nadto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2007, čj. 7 Afs 45/2007-251, č. ve Sb. NSS 1383/2007, *není v rozporu se zákonem, pokud za situace, kdy obecně závazný právní předpis výslovně neupravuje postup správních orgánů, k němuž jsou tyto zmocněny na základě zákona [v předmětné věci § 115 písm. b) zákona ČNR č. 13/1993 Sb., celního zákona], správní soud přezkoumá postup celních orgánů i z hlediska jeho souladnosti s vnitřním předpisem vydaným Generálním ředitelem Generálního ředitelství cel (SPČ 1/2000 – Pracovní postup při manipulaci se vzorky zboží k zajištění jeho totožnosti, určení sazebního zařazení a ke zjištění jeho vlastností), který není jinak obecně právně závazný. Podmínkou ovšem je, že tento interní předpis upravuje postup, který jinak není regulován obecně závazným pravidlem chování a založil správní praxi při manipulaci se vzorky zboží, která je nepochybně a všeobecně dodržována. Správní orgán se pak od této správní praxe nemůže v jednotlivém případě odchýlit, neboť takový jeho postup by byl libovůlí, která je v právním státě (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky) nepřípustná.*

[62] V souzené věci je zjevné, že žalobci byly metodické pokyny známy a rovněž nebylo zjištěno, že by správní orgány vybočily ze své ustálené praxe, naopak, dodržením pokynů ji právě dodržely.

[63] Podstatné v souzené věci je, že ze shora uvedených zákonů, vyhlášek ani metodických pokynů či judikatury nevyplývá v této konkrétní souzené věci povinnost správních orgánů provést kontrolní vážení.

[64] Žalobce se přestupku dopustil tak, že subjektivní stránku (zavinění) naplnil formou nejméně nevědomé nedbalosti. Podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb. *nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl*. Žalobce uvedl, že byl naložen průtokovou váhou a z toho vyvozoval, že dodržel stanovené váhové limity a nevěděl o jejich porušení. Vzhledem ke své profesi však žalobce měl a mohl vědět, že k porušení nejvyšších povolených hmotností došlo. I podle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2012, čj. 8 As 58/2011-66, a ze dne 7. 8. 2008, čj. 1 As 56/2008-66, je odpovědnost řidiče za překročení povolených hmotností vozidla (náprav) nepřenositelná a pouhým nenaložením maximální váhy vozidla se žalobce své odpovědnosti nezbavil ani zbavit nemohl. To platí i v souzené věci a zdejší soud na tyto rozsudky pro stručnost pouze odkazuje.

[65] Závěrem soud shrnuje, že žalovaný zjistil správně skutkový stav, vybral správně právní předpisy, pod které jej subsumoval a z toho vyvodil v souladu s obecně závaznými právními předpisy správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[66] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože ten žádné neuplatnil a soud žádné ze spisu nezjistil, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 21. 5. 2015

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně